

ulykkeligt stillede Standsfæller ovre paa Sjælland. Det forekommer mig, at naar Andelsbevægelsen ved en saadan Lejlighed holder sig tilbage, Andelsbevægelsen, der lettere end nogen anden kunde hjælpe, komme de Herrer i Virkeligheden til at øve et Grundskud netop mod de Piller, paa hvilke denne Bevægelse hviler.

Det, som det for mig er Hovedsagen ved denne Forhandling saa vidt muligt at faa klarlagt, er, som jeg allerede har udtalt, Spørgsmaalet, om man ved at gennemføre det foreliggende Forslag sikrer os mod den Katastrofe, hvis Udfald jeg allerede har paavist. Men skulde det ikke lykkes Lovgivningsmagten ad Veje som dem, man tilsigter at gaa, at afværge disse mange Menneskers økonomiske Ruin, mener jeg, vi maa gaa en anden Vej for at afværge dette, og denne Vej maa være den, at Staten overtager Prioriteterne i de sjællandske Landejendomme, som have Laan i Bondestandens Sparekasse. Det er en Vej, Staten meget vel kan gaa, og en Vej, som det er forsvarligt at gaa, idet der saa vidt mig bekendt i saa godt som ingen Landejendom er udlaant mere end 50 pCt. af Ejendommens Vurderingssum. Skulle de Forsøg, som her gøres, ikke kronnes med Held, vil jeg meget henstille, at man i hvert Fald sikrer Laantagerne, som jo ogsaa høre til dem, der ere daarligst stillede i denne Forbindelse, mod at faa deres Laan opsagte og blive kastede bort fra deres Hjem. Dette være sagt om Forslaget og om de Forhold, jeg mener det rigtigst at fremdrage i denne Forbindelse.

Jeg ønsker nu til Slutning at gøre nogle Bemærkninger i al Almindelighed om det Ansvar, som jeg mener med Rette bør omtales, Medansvaret for, at vi i Øjeblikket befinde os i en saadan Tilstand, som Tilfældet er. Jeg ønsker nærmere at omtale, paa hvis Skuldre, efter min Mening, det store Ansvar i denne Sag hviler. Vi ere vel klare over, at Nr. 1 er Kolossen, der sidder deroppe paa Gl. Tørv, Forbryderen Alberti. Men det kan ikke skjules, at hvis han ikke havde haft Folk ved sin Side, der blindt troede ham og fulgte ham i tykt og tyndt og brød sig fejl om de Advarsler, der blev fremsatte fra anden Side, kunde hans Forbrydelse aldrig have naaet et saa svimlende Omfang, som Til-

fældet er. Og det forekommer mig rigtig, hvad der fra anden Side er fremhævet, at vi maa ikke ved Forhandlingen af dette Spørgsmaal gaa til at gennemføre Lovforanstaltninger, hvorefter det bliver lovmæssigt, at en Sparekassebestyrelse kan bortsvindle 25 pCt. af Sparernes Indskud og saa stikke af og sige: Det er ganske vist noget af det, man i Sparekasseloven anser for pligtstridig Forsømmelse, men vi rammes ikke, det plejer man ikke her i Danmark, vi vaske vore Hænder, de 25 pCt. ere borte, det maa I finde eder i. Jeg vil da her stille det Spørgsmaal til det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen), om det er rigtig, hvad der for et Par Uger siden blev sagt nede paa Falster ved et Møde, som var sammenkaldt af en Del af de ved Ulykken ramte Landboere dernede, og hvor Højesteretssagfører Michael Lunn talte. Er det rigtig, hvad denne Højesteretssagfører fremkom med i sin Omtale af det ærede Medlems Forhold til Smør-eksportforeningen? Vedkommende Højesteretssagfører udtalte, at det ærede Medlem i Halvfemserne var med til at sætte sit Navn under et Regnskab og bekræftede, at han som Revisor sammen med den anden Revisor intet havde fundet at bemærke til det paagældende Regnskab, skønt det var godtgjort, at der manglede 1,600,000 Kr., som ej indgaaede fra England, og endvidere, hvad Michael Lunn tilføjede, at det ærede Medlem samtidig skrev en Revisionsanmærkning i Protokollen om, at man manglede et saadant Beløb. Det forekommer mig, at det ærede Medlem og den anden Revisor straks maatte kunne sige sig selv, at det er en uforansvarlig Forretningsgang, at man lader Englænderne ligge og trække Renter af 1,600,000 Kr. Det vilde jo blive et Rentetab, der saaledes paadroges de sjællandske Landboere, af over 1,000 Kr. om Ugen, og det forekommer mig utilbørligt, om en af Revisorerne kritiserer Regnskabet i Protokollen, men overfor alle Eksportforeningens Medlemmer siger: Der er ingenting i Vejen, vi have intet fundet at bemærke. Her hviler, efter min Mening, et meget tungt Ansvar paa det ærede Medlem; og hvis Michael Lunn ikke har Ret, bør hans Paa-stande slaas ned, men har Michael Lunn Ret, er det givet, at hvis det ærede Med-